

Czwartek 17 listopad 2005

4. zwraca się o natychmiastowe uwolnienie oraz o pełną swobodę przemieszczania się i wypowiedzi dla Aung San Suu Kyi, Hkun Htun Oo, generała Hso Hten, innych przywódców politycznych oraz wszystkich więźniów politycznych przetrzymywanych przez Państwową Radę ds. Pokoju i Rozwoju (SPDC);
5. nalega, aby SPDC natychmiast rozpoczęło konstruktywny dialog z NLD i grupami etnicznymi w celu doprowadzenia do przywrócenia demokracji i przestrzegania praw człowieka, w tym praw mniejszości etnicznych oraz praw państwowych w Birmy;
6. nalega, by Wspólna Polityka UE w sprawie Birmy została niezwłocznie wzmocniona poprzez:
 - a) oficjalne oświadczenie, że UE nie uzna wyników prac wojskowego Konwentu Narodowego, dopóki nie zostaną spełnione minimalne warunki określone podczas Szóstej Konferencji Ministrów Spraw Zagranicznych ASEM w Kildare w kwietniu 2004 r., nie zostanie zagwarantowany właściwy proces demokratyczny oraz nie zostanie zapewniona swoboda i możliwość uczestnictwa innym reprezentatywnym partiom prodemokratycznym;
 - b) popieranie określonego w rozporządzeniu Rady (WE) 1853/2004 z dnia 25 października 2004 r. dotyczącego dodatkowych środków ograniczających w odniesieniu do Birmy/Myanmar i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 798/2004⁽¹⁾ w sprawie udzielania pożyczek birmańskim przedsiębiorstwom państwowym przez firmy zarejestrowane w UE;
7. wzywa do powołania wysokiego rangą wysłannika UE, którego zadaniem będzie działanie na rzecz uwolnienia Aung San Suu Kyi, Hkun Htun Oo i innych przywódców politycznych, rozwój szeroko zakrojonej strategii dotyczącej Birmy, pozwalającej na dostarczenie pomocy humanitarnej ludności Birmy z terenu Birmy oraz poprzez strategię transgraniczną, jak też doprowadzenie do przejścia do demokracji i przestrzegania praw człowieka;
8. głęboko ubolewa nad faktem, iż rząd Birmy nie zastosował jeszcze wszystkich odpowiednich środków, aby pozwolić na wejście w życie Wspólnego Planu Działania Rządu Związku Myanmar i Międzynarodowej Organizacji Pracy na rzecz eliminacji pracy przymusowej w Myanmarze;
9. wzywa UE do podpisania raportu i rezolucji zaproponowanej w powyższym raporcie „Zagrożenie dla Pokoju- Apel do Rady Bezpieczeństwa ONZ o Działanie w Birmy”;
10. nalega, by wszyscy członkowie MPO należący do UE poddali poważnej rewizji, na mocy art. 33 Konstytucji MOP, swoje stosunki z Birmy, do czego wzywa MOP;
11. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich ASEAN i ASEM, Międzyparlamentarnej Grupie ASEAN ds. Myanmaru, Aung San Suu Kyi, NLD, SPDC, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka oraz Specjalnemu Sprawozdawcy ds. praw człowieka w Myanmarze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 323 z 26.10.2004, str. 11.

P6_TA(2005)0445

Strategia rozwoju dla Afryki

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie strategii rozwoju dla Afryki (2005/2142(INI))

Parlament Europejski,

— uwzględniając Deklarację Milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą Milenijne Cele Rozwoju (MDG) jako kryteria uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową w celu walki z ubóstwem,

Czwartek 17 listopad 2005

- uwzględniając kolejne raporty o rozwoju społecznym sporządzane w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju,
- uwzględniając raport sporządzony przez zespół Projektu Milenijnego ONZ pod przewodnictwem prof. Jeffrey'a Sachsa zatytułowany „Inwestowanie w rozwój: praktyczny plan realizacji Milenijnych Celów Rozwoju”,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Afryki z marca 2005 r.: „Nasz wspólny interes”,
- uwzględniając strategiczny plan Komisji Unii Afrykańskiej (UA) na lata 2004-2007 przyjęty dnia 7 lipca 2004 r. w trakcie trzeciego szczytu szefów państw i rządów afrykańskich w Addis Abebie w Etiopii
- uwzględniając dokument przedstawiony przez przywódców afrykańskich w październiku 2001 r. „Nowe Partnerstwo dla Rozwoju Afryki” (New Partnership for Africa's Development — NEPAD), który został ogłoszony programem UA na pierwszym szczycie tej organizacji,
- uwzględniając program działania Międzynarodowej Konferencji na rzecz Ludności i Rozwoju (ICPD),
- uwzględniając europejski program przeciwdziałania HIV/AIDS, malarii i gruźlicy poprzez działania zewnętrzne (2007-2011) (COM(2005)0179),
- uwzględniając spójne ramy polityki przeciwdziałania HIV/AIDS, malarii i gruźlicy poprzez działania zewnętrzne,
- uwzględniając raport o rozwoju gospodarczym Afryki w 2004 r.: „Odblokowanie potencjału handlowego Afryki” — sporządzony przez Komisję Gospodarczą ds. Afryki ONZ,
- uwzględniając Plan Pomocy dla Afryki (G8 Africa Action Plan) ogłoszony 27 czerwca 2002 r. przez Grupę Ośmiu w Kananaskis,
- uwzględniając sprawozdanie okresowe sporządzone przez przedstawicieli ds. Afryki Grupy Ośmiu w sprawie wdrożenia Planu Pomocy dla Afryki ogłoszonego 1 lipca 2005 r. przez Grupę Ośmiu w Londynie,
- uwzględniając komunikat z Gleneagles ogłoszony 8 lipca 2005 r. przez Grupę Ośmiu w Gleneagles,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Europejskiej z dnia 29 października 2004 r. w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju na lata 2000-2004 (SEC(2004)1379),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego oraz Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 kwietnia 2005 r.: „Przyspieszenie tempa realizacji Milenijnych Celów Rozwoju — wkład Unii Europejskiej” (COM(2005)0132),
- uwzględniając oświadczenie w sprawie polityki rozwoju Wspólnoty Europejskiej przyjęte przez Radę 10 listopada 2000 r. (aktualnie w trakcie rewizji),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 13 lipca 2005 r. zatytułowany Wniosek dotyczący wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwoju Unii Europejskiej — „Konsensus europejski” (COM(2005)0311),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z 22-23 listopada 2004 r. oraz 23-23 maja 2005 r. oraz konkluzje Rady Unii Europejskiej z 16-17 czerwca 2005 r.,
- uwzględniając kolejne raporty Konferencji Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD) w sprawie rozwoju gospodarczego Afryki,
- uwzględniając plan działania nakreślony w trakcie szczytu Afryka-Europa, który odbył się w Kairze w dniach 3-4 kwietnia 2000 r. pod egidą Organizacji Jedności Afrykańskiej oraz Unii Europejskiej,

Czwartek 17 listopad 2005

- uwzględniając Deklarację UE-USA „Partnerstwo na rzecz szerzenia pokoju, stabilności, dobrobytu i dobrej administracji w Afryce” z 20 czerwca 2005 r.,
 - uwzględniając dokument „Why we need to work more effectively in fragile states” („Dlaczego musimy pracować wydajniej w niestabilnych państwach”) opublikowany w styczniu 2005 r. przez Brytyjski Departament Rozwoju Międzynarodowego,
 - uwzględniając studium „Ending Africa’s Poverty Trap” („Jak przerwać błędne koło ubóstwa w Afryce”)⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 177 i 181 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 26 października 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącego współpracy z krajami AKP uwikłanymi w konflikty zbrojne⁽²⁾, z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie finansowania pomocy na rzecz rozwoju⁽³⁾, z dnia 3 września 2002 r. w sprawie roli handlu i rozwoju w walce z ubóstwem⁽⁴⁾, z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie tworzenia możliwości w krajach rozwijających się⁽⁵⁾, z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącego oświaty i szkolenia w kontekście ograniczania ubóstwa w krajach rozwijających się⁽⁶⁾, z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie udzielania pomocy makrofinansowej państwom trzecim⁽⁷⁾, z dnia 14 stycznia 2004 r. w sprawie Nowego partnerstwa dla rozwoju Afryki⁽⁸⁾, z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ładu w polityce rozwoju Unii Europejskiej⁽⁹⁾, z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie umorzenia długów krajów rozwijających się⁽¹⁰⁾, z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie zwalczania głodu i biedy⁽¹¹⁾, z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie programu legislacyjnego i roboczego Komisji na rok 2005⁽¹²⁾, z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie 2004 oraz polityki UE w tej sprawie⁽¹³⁾, z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie globalnego wezwania do działania: eliminowanie ubóstwa⁽¹⁴⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0318/2005),
- A. mając na uwadze, że UE zobowiązała się podwyższyć poziom oficjalnej pomocy na rzecz rozwoju (ODA) do 0,7 % PNB do roku 2015 (0,56 % do roku 2010) oraz przeznaczyć przynajmniej 50 % środków pochodzących z tego podwyższenia na potrzeby Afryki Subsaharyjskiej; mając na uwadze, że zwiększenie musi być połączone z podwyższeniem jakości, wydajności, przejrzystości i widoczności pomocy,
- B. mając na uwadze, że UE jest zdecydowanie największym ofiarodawcą pomocy dla Afryki, brakuje jej jednak niezbędnego kierownictwa oraz wizji dla stworzenia spójnego podejścia do tej kwestii,
- C. mając na uwadze, że aby propagować zrównoważony rozwój, rządy afrykańskie muszą ponosić podstawową odpowiedzialność za dobre zarządzanie, walkę z korupcją oraz inwestowanie w ograniczanie ubóstwa w swych krajach; mając na uwadze, że zasada odpowiedzialności afrykańskiej ma w związku z tym podstawową wagę w relacjach UE-Afryka, jednak wymaga odmiennego podejścia w krajach dobrze funkcjonujących oraz krajach niestabilnych,
- D. mając na uwadze fakt przyjęcia przez trzeci szczyt szefów państw i rządów państw UA strategicznego planu określającego 23 priorytetowe programy przewidziane do realizacji w latach 2004-2007, które stanowią szeroko zakrojony plan pracy nad osiągnięciem wzrostu gospodarczego i rozwoju tego kontynentu i obejmują także społeczeństwo obywatelskie oraz współpracę kontynentu afrykańskiego ze społecznością międzynarodową w zakresie zwalczania ubóstwa, chorób, bezrobocia i analfabetyzmu w Afryce,

(1) Sachs, J., praca zbiorowa: „Ending Africa’s Poverty Trap”, Brookings Papers on Economic Activity, 2004 (1), str. 117 — 240.

(2) Dz.U. C 197 z 12.7.2001, str. 390.

(3) Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, str. 164.

(4) Dz.U. C 272 E z 13.11.2003, str. 277.

(5) Dz.U. C 67 E z 17.3.2004, str. 255.

(6) Dz.U. C 67 E z 17.3.2004, str. 285.

(7) Dz.U. C 68 E z 18.3.2004, str. 86.

(8) Dz.U. C 92 E z 16.4.2004, str. 315.

(9) Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, str. 550.

(10) Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0008.

(11) Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0052.

(12) Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0053.

(13) Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0150.

(14) Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0289.

Czwartek 17 listopad 2005

- E. uwzględniając fakt, iż Komisja rozpoczęła proces konsultacji z organizacjami afrykańskimi w sprawie proponowanej przez nią strategii dotyczącej Afryki, ubolewając jednak, że konsultacje te nie objęły grupy krajów AKP oraz afrykańskiego społeczeństwa obywatelskiego,
- F. uwzględniając fakt utworzenia w marcu 2005 Ekonomiczno-społeczno-kulturalnej Rady UA (ECO-SOCC), której Zgromadzenie Ogólne reprezentuje 150 afrykańskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego na szczeblu krajowym i regionalnym, a także afrykańską diasporę,
- G. mając na uwadze, że ograniczanie ubóstwa poprzez realizację MDG musi stać się podstawą polityki rozwoju UE, a zatem i unijnej strategii dla Afryki, także w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa oraz umocnienia gospodarczego,
- H. mając na uwadze, że strategie ograniczania ubóstwa w Afryce muszą objąć rozliczne złożone przyczyny ubóstwa, niektóre z nich związane z wewnętrzną sytuacją w Afryce, inne zaś odnoszące się do sposobu funkcjonowania międzynarodowego środowiska ofiarodawców; uwzględniając zatem fakt, że nowa strategia dla Afryki winna być ukierunkowana na przyczyny ubóstwa, przy czym główną rolę w wykorzenianiu ubóstwa powinny odgrywać same kraje afrykańskie, co powinno stanowić część składową zorganizowanych i skoordynowanych działań międzynarodowych,
- I. mając na uwadze fakt, iż koszty dyskryminacji ze względu na płeć są najwyższe w krajach o niskich dochodach, jako że kobiety zajmują centralne miejsce w procesie rozwoju, opiekując się rodzinami i utrzymując je, a także odgrywając kluczową rolę w gospodarce obszarów wiejskich i produkcji żywności, jednak niejednokrotnie nie mają dostępu do oświaty, podstawowej opieki zdrowotnej, zwłaszcza w zakresie rozrodczości, a także systemu gospodarczego i praw własności,
- J. mając na uwadze, że efektywność pomocy na rzecz rozwoju UE jest w dużej mierze uzależniona od koordynacji i kierownictwa na różnych obszarach polityki, w różnych regionach i krajach, zarówno pomiędzy Państwami Członkowskimi i Komisją, jak i pomiędzy poszczególnymi Państwami Członkowskimi, a także od większej spójności pomiędzy innymi obszarami polityki UE a jej polityką rozwoju,
- K. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie 2000 pomiędzy krajami AKP i UE, podpisana w roku 2000 w Kotonu (umowa z Kotonu) stanowi będąca w toku długoterminową współpracę objętą ramami oferującymi szeroki zakres zasad, polityk i instrumentów dla zwalczania ubóstwa,
- L. mając na uwadze, że strategia dla Afryki winna mieć na celu zapewnienie postępu gospodarczego na całym kontynencie, a większość państw afrykańskich jest słaba i opiera się na niestabilnych strukturach, zatem nie przyciągną one inwestycji, ani nie rozwinię się w nich prywatny sektor oraz mając na uwadze, że strategia dla Afryki winna obejmować specjalne podejście do potrzeb krajów słabych w celu zapobieżenia ich dalszemu pogrążaniu się w ubóstwie i przemocy oraz, w efekcie, destabilizacji ich sąsiadów,
- M. mając na uwadze, że wiele krajów afrykańskich ma trudności z wchłanianiem podstawowej pomocy na rzecz rozwoju w takich dziedzinach, jak oświata, opieka zdrowotna, zarządzanie i administracja publiczna; mając na uwadze, że istnieje w związku z tym potrzeba odpowiedzialnego i efektywnego zarządzania, wykorzenienia korupcji oraz efektywnego szkolenia kadr,
- N. mając na uwadze, że większość krajów afrykańskich wydaje więcej na obsługę zadłużenia, niż na podstawowe świadczenia socjalne; mając jednak na uwadze, że sama redukcja zadłużenia nie stanowi panaceum i sama w sobie nie przyczyni się do stworzenia zasobów, ograniczenia ubóstwa oraz wsparcia rozwoju;
- O. mając na uwadze ogromną różnorodność kultur afrykańskich oraz mając na uwadze, że rozwój jest niemożliwy bez właściwego zrozumienia kultur, w tym roli wspólnot religijnych i etnicznych,
- P. mając na uwadze, że w większości krajów afrykańskich dialog pomiędzy władzami rządowymi a społeczeństwem obywatelskim jest nadal rzeczą trudną, co wstrzymuje proces demokratyzacji,

Czwartek 17 listopad 2005

Q. mając na uwadze, że aby strategia dla Afryki była wiarygodna, odpowiedzialna i przejrzysta, winna ona zawierać szczegółowy plan wdrożenia z wyraźnie określonymi ramami czasowymi, szczegółową listą środków i zasobów finansowych, jakie należy zmobilizować (łącznie ze zobowiązaniami finansowymi Państw Członkowskich) oraz wskazaniem różnych poziomów interwencji (lokalny, krajowy, regionalny, panafrykański) i ich roli, a także wskazaniem prawdziwego wspólnego mechanizmu nadzoru służącego do oceny postępów (angażującego Parlament Europejski i UA).

Zasady i instytucje

1. podkreśla, iż UE powinna opracować zróżnicowane podejście do zagadnienia, wprowadzając rozróżnienie pomiędzy współpracą partnerską w celu wypracowania stabilności politycznej, społecznej i gospodarczej w państwach dobrze funkcjonujących oraz współpracę w celu wypracowania stabilności strukturalnej w państwach niestabilnych;

2. podkreśla, że UE winna traktować dobrze funkcjonujące państwa jako równorzędnych partnerów, utrzymując z nimi stosunki oparte na pełnej odpowiedzialności, w celu umożliwienia im zmaksymalizowania wysiłków w osiągnięciu MDG (np. poprzez wsparcie budżetowe i sektorowe), podczas gdy stosunki z państwami niestabilnymi winny opierać się na częściowej odpowiedzialności i przy zastosowaniu instrumentów politycznych odpowiadających aktualnej sytuacji; zwraca uwagę, że pomoc budżetowa, zwłaszcza w niestabilnych państwach, winna być w każdym przypadku uważnie oceniana celem upewnienia się, iż nie będzie przeznaczana na wydatki wojskowe, co oznaczać będzie przedłużanie się konfliktów; tam, gdzie jest to tylko możliwe Komisja oraz Państwa Członkowskie winny dążyć do poruszania się wzdłuż dostępnego spektrum pomocy przechodząc od pomocy w ramach projektów do wsparcia sektorowego, a od nich do bezpośredniego wsparcia budżetowego;

3. uznaje, że wysiłki międzynarodowych ofiarodawców winny uzupełniać zmiany zachodzące pod wpływem odzyskanej przez Afrykańczyków wiary w siebie, co widoczne jest na forum nowo-utworzonych instytucji, UA i i organów regionalnych; potwierdza, iż wola polityczna w krajach-ofiarodawcach pomocy, jak również w Afryce stanowi kluczowy czynnik osiągnięcia MDG;

4. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym strategiczny plan Komisji Unii Afrykańskiej na lata 2004-2007 oraz apeluje do Komisji Europejskiej o skierowanie działań proponowanych w jej własnej strategii w stronę finansowego, logistycznego, technicznego oraz kadrowego wsparcia instytucji UA oraz wypracowanych przez nie inicjatyw i priorytetów (takich jak NEPAD) zamiast proponowania nowych inicjatyw sterowanych przez ofiarodawców i struktur równoległych;

5. podkreśla, że zintegrowana strategia UE dla Afryki winna także zająć się brakiem spójności pomiędzy polityką na rzecz rozwoju a pozostałymi dziedzinami polityki oraz wskazać, jak pozostałe dziedziny polityki mogą przyczynić się (zarówno pod względem ustalania polityki, jak i w zakresie finansowania) do wdrożenia strategicznego planu rozwoju dla tego kontynentu, którego celem jest wykorzenienie ubóstwa;

6. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Państw Członkowskich UE do realizacji ODA na poziomie 0,7 % i zachęca Komisję i Radę do monitorowania wysiłków w kierunku realizacji tego celu; apeluje ponadto o ciągłe badanie nowatorskich źródeł finansowania mogących zapewnić niezbędne fundusze powyżej poziomu 0,7 %;

7. podkreśla, że podejmowanie kwestii braku spójności powinno również obejmować poruszanie kwestii takich jak dotacje eksportowe, pomoc wiązana, obciążenia zadłużeniem, kredyty eksportowe oraz wykorzystywanie pomocy żywnościowej w celach handlowych;

8. apeluje o wzmożoną koordynację pomocy europejskiej pomiędzy strategią i działaniami na szczeblu krajowym i unijnym, jak i pomiędzy samymi Państwami Członkowskimi, w celu uniknięcia fragmentaryzacji i powielania pomocy, a także aby umożliwić UE przyjęcie roli globalnego przywódcy, jaką powinna odgrywać w walce z ubóstwem;

9. podkreśla konieczność włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu, co służyłoby lepszemu wykorzystaniu funduszy oraz przyczyniłoby się do zmniejszenia luki pomiędzy środkami na zobowiązania i środkami na płatności;

10. podkreśla w tym kontekście, że Komisja nie może jedynie stawiać się w pozycji 26-go ofiarodawcy pomocy unijnej, lecz musi przyjąć pozycję punktu odniesienia w zakresie koordynacji i gwarantowania komplementarności pomocy w ramach wspólnego programu opartego na „Konsensusie europejskim” i wzywa do wzmożonych wysiłków, aby za priorytet uznać określenie wartości dodanej pomocy wspólnotowej oraz zidentyfikowanie lidera/liderów UE wśród ofiarodawców pomocy w odniesieniu do poszczególnych kwestii tematycznych i krajów partnerskich;

Czwartek 17 listopad 2005

11. domaga się stworzenia niezbędnych mechanizmów w celu wdrożenia polityki w zakresie spójności, koordynacji i komplementarności, która poprawi wydajność współpracy UE w zakresie rozwoju;
12. wzywa Komisję do pełnego poparcia dążenia do harmonizacji wśród ofiarodawców, zgodnie z deklaracją paryską w sprawie skuteczności pomocy, przyjętą dnia 2 marca 2005 r. przez członków OECD (DAC), która podkreśla, iż ważną częścią programu harmonizacji jest zdecydowane dostosowanie pomocy ofiarodawców do ustalanych lokalnie priorytetów; podkreśla, iż przekazywanie pomocy za pośrednictwem struktur lokalnych jest częścią procesu usprawniania instytucji lokalnych oraz nadawania im odpowiedzialności;
13. z zadowoleniem przyjmuje fakt utworzenia specjalnych komórek w ramach sekretariatu UA, które będą pełniły instrumentalną rolę w zakresie przyspieszania i poprawy polityki rozwojowej UA oraz wzywa Komisję do wspierania ich tworzenia i funkcjonowania.

Dobre zarządzanie i rozszerzanie możliwości rozwojowych

14. podkreśla ogólną potrzebę rozszerzania możliwości rozwojowych, zwłaszcza w dziedzinie administracji, opieki zdrowotnej, oświaty, gospodarki i demokracji, zarówno w sektorze państwowym, jak i prywatnym;
15. podkreśla znaczące miejsce, jakie muszą zajmować wsparcie finansowe i techniczne, aby możliwe było zagwarantowanie wzmocnienia administracji, odpowiedzialności oraz przejrzystości na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i panafrykańskim (łącznie z UA i jej instytucjami);
16. podkreśla, że w celu zagwarantowania trwałości demokracji konstrukcja dobrze funkcjonującego państwa musi iść w parze ze wsparciem dla społeczeństwa obywatelskiego; apeluje o poświęcenie szczególnej uwagi dialogowi ze wspólnotami religijnymi i kościołami, uwzględniając ich znaczenie kulturowe w Afryce;
17. podkreśla, że konstrukcja funkcjonującego państwa przestrzegającego rządów prawa musi iść w parze ze wsparciem dla społeczeństwa obywatelskiego; apeluje o poświęcenie szczególnej uwagi dialogowi ze wspólnotami religijnymi i etnicznymi, związkami zawodowymi, ruchami lokalnymi, organizacjami pozarządowymi i międzynarodowymi;
18. podkreśla, że parlamenty i organizacje społeczeństwa obywatelskiego powinny odgrywać ważną rolę w planowaniu, ustalaniu priorytetów i nadzorowaniu polityki współpracy w zakresie rozwoju,
19. podkreśla, że nadrzędne zasady strategii UE na rzecz rozwoju Afryki winny opierać się dialogu społecznym i politycznym określonym na podstawie demokratycznych wartości, jak to zapisano w Umowie z Kotonu, w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka ONZ oraz Międzynarodowym Pakcie Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych, bez których zrównoważony rozwój Afryki nie jest możliwy;
20. z zadowoleniem przyjmuje cel wzmocnienia kompetencji krajowych i regionalnych parlamentów i podkreśla rolę Parlamentu Europejskiego (wraz z Komisją) we wszystkich odnośnych inicjatywach UE;
21. popiera zasady prawdziwego partnerstwa, własności prywatnej i dialogu politycznego; podkreśla, że dokumenty strategiczne dotyczące eliminacji ubóstwa (PRSP) krajów partnerskich winny być przygotowane właśnie przez te kraje, przy ścisłej współpracy demokratycznie wybranych parlamentów oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
22. podkreśla, że kobiety mają do odegrania kluczową rolę w rolnictwie, opiece zdrowotnej i oświacie, umożliwiając osiągnięcie zrównoważonego rozwoju, podkreśla potrzebę włączania kobiet we wszystkie etapy nie tylko realizacji polityki współpracy w zakresie rozwoju, ale również we wszystkie procesy podejmowania decyzji, łącznie z planowaniem i oceną;

Czwartek 17 listopad 2005

23. przypomina, że poszanowanie praw człowieka przez kraje otrzymujące fundusze UE na rzecz rozwoju jest kwestią podstawowej wagi i wzywa unijne podmioty zaangażowane w pomoc na rzecz rozwoju, aby w trakcie opracowywania lub monitorowania projektów finansowanych lub współfinansowanych przez UE uwzględniali postęp poczyniony przez te kraje w kwestii praw człowieka lub też brak takiego postępu;

24. podkreśla konieczność wysiłków ze strony UE w kierunku demokratyzacji instytucji międzynarodowych w celu osiągnięcia silniejszej reprezentacji interesów krajów rozwijających się, a w szczególności potrzebę domagania się demokratyzacji Banku Światowego, Międzynarodowego Funduszu Walutowego oraz Światowej Organizacji Handlu.

Infrastruktura socjalna

25. podkreśla, że dostępność i przystępność podstawowych usług opieki zdrowotnej to bezwzględny warunek pomyślnego wdrażania polityki zdrowotnej w Afryce, dlatego też zwraca uwagę, iż krajowe programy zdrowia publicznego w Afryce powinny skupiać się na podstawowej ochronie zdrowia (zarówno leczeniu jak i prewencji), dostępności czystej wody, urządzeń sanitarnych oraz zdrowiu seksualnym i rodzinnym; podkreśla zapotrzebowanie na wysiłki w kierunku zagwarantowania dostępu do podstawowych usług najuboższym i najbardziej bezbronny grupom ludności Afryki;

26. z zadowoleniem przyjmuje projekty inicjatyw w ramach nowego europejskiego programu przeciwdziałania HIV/AIDS, malarii i gruźlicy i apeluje o skuteczne wdrożenie programu oraz właściwy rozdział środków z budżetu; przypomina o konieczności współpracy z organizacjami zajmującymi się realizacją tych celów, takimi jak Światowe Przymierze na rzecz szczepień i immunizacji (GAVI) oraz Fundusz szczepień i Inicjatywa „Powstrzymać malarię” (Roll Back Malaria);

27. podkreśla znaczenie dostępu do zdrowia seksualnego i rodzinnego w celu realizacji MDG w zakresie zdrowia matki i śmiertelności dzieci;

28. wzywa Komisję Europejską do zapewnienia czołowej pozycji UE w pracy nad zagwarantowaniem dostępu do obowiązkowego i bezpłatnego kształcenia; podkreśla konieczność połączenia tej pracy ze znacznymi nowymi środkami finansowymi, a także bardziej ukierunkowanym wydatkowaniem aktualnie dostępnych środków;

29. apeluje o zintensyfikowane i właściwe stosowanie technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT) do wykorzystywania ich w nowatorski sposób w celu rozszerzenia opieki zdrowotnej na tereny wiejskie i odległe, a także do wprowadzenia edukacji elektronicznej (do czego nawoływała Komisja ds. e-Afryki NEPADu) jako alternatywy dla tradycyjnych systemów propagowania oświaty w dążeniu do zapewnienia dobrej jakości kształcenia dla wszystkich;

30. podkreśla, że poza wysiłkami w zakresie kształcenia na poziomie podstawowym, konieczne jest poświęcenie uwagi szkolnictwu wyższemu, aby zapewnić odpowiednio wyszkolone kadry dla szkolnictwa podstawowego i opieki zdrowotnej;

31. podkreśla konieczność ochrony rozwoju i zagwarantowania ochrony społecznej dzieci jako podstawowych cech strategii rozwoju dla Afryki, biorąc pod uwagę, że dzieci stanowią 50 % populacji Afryki oraz wskazuje, że ważnym czynnikiem w zwalczaniu ubóstwa w perspektywie długoterminowej jest inwestowanie w potencjał ludzki poprzez edukację;

32. podkreśla, że Komisja winna przeznaczać przynajmniej 20 % funduszu na rzecz rozwoju przewidzianego dla Afryki na podstawową opiekę medyczną i szkolnictwo podstawowe;

33. podkreśla konieczność wdrożenia przez UE konkretnych polityk oraz programów zmierzających do zahamowania rozprzestrzeniania się HIV i AIDS oraz ich wpływu na dzieci, ich rodziny oraz społeczności, w których żyją, jako że HIV/AIDS grożą podkopaniem korzyści wynikających z rozwoju w większości krajów Afryki Subsaharyjskiej;

34. apeluje do Komisji o wsparcie inicjatywy African Decade of Disabled Persons (dziesięciolecie niepełnosprawnych Afryki) przyjętej przez Organizację Jedności Afrykańskiej w trakcie jej 35-go posiedzenia, które odbyło się w Algierze w lipcu 1999;

35. podkreśla, że dla przełamania błędnego koła ubóstwa w Afryce, należy w centrum polityki i praktyki dokonać inwestycji o niespotykanej dotąd skali w obecne pokolenie dzieci i ich przetrwanie, rozwój oraz ochronę;

Czwartek 17 listopad 2005

36. jest zdania, że inwestowanie w kształcenie dziewcząt stanowi najefektywniejszą strategię rozwoju, ponieważ to właśnie wykształcone dziewczęta zakładają później mniejsze i zdrowsze rodziny, co prowadzi do wzrostu produktywności i obniżenia poziomu ubóstwa;

37. podkreśla znaczenie kształcenia dziewcząt i kobiet dla podnoszenia poziomu zdrowotności, w tym takich jej aspektów jak zdrowie seksualne i rozrodcze, a także zapobieganie chorobom przenoszonym drogą płciową, takim jak HIV/AIDS oraz chorobom związanym z dostępem do wody i warunkami sanitarnymi, takimi jak gruźlica, malaria, cholera i biegunka.

Wzrost gospodarczy

38. zwraca się do Komisji o dokonanie oceny efektywności instrumentów finansowych Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), ustanowionych w ramach Porozumienia o partnerstwie AKP-WE podpisanego w Cotonou, w tym nowego instrumentu na rzecz inwestycji, we wspieraniu celów polityki rozwojowej UE oraz o uczynienie tego przed; spełniając swój obowiązek dokonania wstępnej oceny działalności EBI, Komisja powinna ocenić działalność pożyczkową EBI w oparciu o priorytety ustalone w krajowym dokumencie strategicznym (CSP) dla każdego z krajów AKP;

39. wzywa do uwzględnienia faktu, że większość krajów afrykańskich jest w ogromnym stopniu uzależniona od podstawowych artykułów spożywczych, które są szczególnie wrażliwe na wahania cen oraz wzrosty taryf, a także podkreśla znaczenie zróżnicowania, rozwoju przemysłu przetwórczego oraz małych i średnich przedsiębiorstw;

40. podkreśla znaczenie stworzenia stabilnych i przewidywalnych warunków inwestycyjnych, między innymi poprzez poszanowanie prawa, prawa własności oraz reguł odnoszących się do własności intelektualnej w celu osiągnięcia wystarczającego i trwałego napływu środków finansowych z zagranicy i stworzenia w ten sposób miejsc pracy, zredukowania występowania zjawiska „drenażu mózgów” oraz stworzenia środowiska sprzyjającego stabilnemu wzrostowi gospodarczemu; podkreśla znaczenie mikrofinansowania dla budowania silnej klasy średniej w celu podtrzymania wzrostu gospodarczego;

41. wierzy, że dla osiągnięcia takiego poziomu konkurencyjności, który uczyniłby Afrykę pełnoprawnym partnerem w handlu międzynarodowym, konieczne jest opracowanie strategii zrównoważonego rozwoju w celu zwalczania ubóstwa w Afryce, która uwzględnia rzeczywiste potrzeby ludności w oparciu o gospodarczą integrację w ramach regionów w celu stymulowania wzrostu poprzez tworzenie i utrzymywanie rynków krajowych i regionalnych oraz wykorzystanie ekonomii skali;

42. podkreśla znaczenie turystyki jako narzędzia rozwoju gospodarczego i społecznego; wzywa do pełnej integracji turystyki z unijną polityką rozwoju;

43. podkreśla, iż pomyślne zakończenie Rundy z Doha (WTO) musi mieć pozytywny wpływ na kraje rozwijające się, w szczególności w Afryce oraz uważa, że obejmuje to zastosowanie zasad specjalnego i zróżnicowanego traktowania do krajów rozwijających się, a także zniesienie wszystkich dopłat do rolnictwa powodujących zakłócenia w handlu;

44. zgadza się z podejściem Komisji do infrastruktury w najszerszym znaczeniu tego pojęcia, łącznie z wodą, energią, ICT oraz transportem; nalega jednak, aby duże inwestycje w infrastrukturę były systematycznie poprzedzane oceną ich wkładu w rozwój gospodarczy oraz ograniczanie ubóstwa oraz lepiej zbalansowane z przyznanymi funduszami na infrastrukturę socjalną taką jak edukacja na poziomie podstawowym i ochrona zdrowia;

45. podkreśla, że porozumienie o partnerstwie gospodarczym (EPA), jako narzędzie liberalizacji nakierowane na rozwój ma potencjał pobudzenia rozwoju gospodarczego w Afryce; w tym kontekście wzywa Komisję do przyjrzenia się obawom wyrażanym przez te kraje w związku z brakiem środków towarzyszących dla zrekompensowania strat taryfowych, wsparcia dla rozbudowy potencjału, pomocy technicznej oraz innych ograniczeń podaży, kontynuacji zasady braku wzajemności w dostępie do rynku i jeśli to konieczne, rozszerzenia harmonogramu negocjacji; wzywa dodatkowo Komisję do przedłożenia rzeczywistych danych dotyczących finansowania środków wspierających i do wzmocnienia pomocy technicznej, aby zapewnić lepsze wyniki;

46. wzywa Komisję, aby w negocjacjach w ramach EPA i WTO wzmocniła pomoc techniczną dla krajów AKP w celu uzyskania sprawiedliwych i przejrzystych rezultatów; wzywa ponownie do zapewnienia lepszego technicznego i strukturalnego wsparcia dla krajów słabo rozwiniętych w celu ułatwienia im dostępu do rynków światowych;

Czwartek 17 listopad 2005

47. zwraca się do Komisji aby, w ramach negocjacji WTO, wsparła kraje afrykańskie za pomocą strategii chroniącej ich rolnictwo do momentu osiągnięcia przez nie samowystarczalności, aby zagwarantować przyzwoite dochody drobnym rolnikom, zwiększyć lokalną produkcję, zagwarantować bezpieczeństwo żywności oraz przejść do wybiórczego otwierania rynków, co miało miejsce w Europie;

48. przypomina, że jak ustalono to w Deklaracji WTO z Doha, w konkluzjach z międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju (Monterey 2002) oraz ze Światowego Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Johannesburg 2002), kraje rozwijające się, szczególnie afrykańskie, powinny otrzymać pomoc techniczną skierowaną na budowanie potencjału instytucjonalnego i prawnego niezbędnego dla wyciągania korzyści z handlu międzynarodowego i systemów preferencyjnych;

49. podkreśla, że Unia Europejska powinna poszukiwać dalszych możliwości w zakresie polityk handlu i rolnictwa w celu zapewnienia krajom rozwijającym się większych perspektyw wzrostu gospodarczego i wzywa inne kraje do podobnego postępowania podczas toczących się negocjacji WTO, szczególnie w odniesieniu do krajów najłabiej rozwiniętych;

50. z zadowoleniem przyjmuje odnowione zobowiązanie do 100 % umorzenia zadłużenia 18-tu najuboższych i mocno zadłużonych krajów, podjęte na posiedzeniu Baku Światowego, Międzynarodowego Funduszu Walutowego i Banku Rozwoju Afryki; wzywa do rozciągnięcia zobowiązań do umorzenia zadłużenia na te rządy, które przestrzegają praw człowieka, zasad dobrego zarządzania i wysuwają na pierwszy plan walkę z ubóstwem w oparciu o potrzeby MDG; podkreśla, że każde anulowanie zadłużenia powinno być uzupełnieniem wzrostu ODA;

51. podkreśla pozytywną rolę odgrywaną przez partnerstwo publiczno-prywatne w rozwoju i wzmacnianiu zdolności do rozwiązywania problemów krajów.

Pokój i bezpieczeństwo

52. apeluje do Komisji o wypracowanie wszechstronnego podejścia do zapobiegania konfliktom i rekonstrukcji jako integralnej części partnerstwa na rzecz stabilności strukturalnej niestabilnych państw;

53. podkreśla wagę organizacji lokalnych stanowiących podstawę dla utrzymania pokojowego otoczenia; kładzie nacisk na potrzebę wsparcia organizacji lokalnych dla ustanowienia zharmonizowanych ram regulacyjnych dla zwalczania proliferacji broni lekkiej i min przeciwpiechotnych;

54. zgadza się z koniecznością wzmocnienia instrumentu wspierającego pokój w Afryce, stworzonego w roku 2003 przez szefów państw UA podczas szczytu w Maputo oraz zachęca inne struktury cywilne do wysiłków w kierunku zapobiegania konfliktom w Afryce, ich rozwiązywania i sposobów postępowania w przypadku ich zaistnienia, przy zwiększonym, elastycznym i stałym finansowaniu ze strony UE; podkreśla, że polityka rozwojowa jest jednym z wielu narzędzi walki ze źródłami niestabilności, nie powinna ona jednak podlegać polityce bezpieczeństwa; zwraca jednak uwagę, iż wszystkie wydatki z budżetu współpracy rozwojowej Wspólnoty oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju muszą być zgodne z kryteriami kwalifikacji jako ODA określonymi przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD;

55. podkreśla wagę wyborczych misji obserwacyjnych organizowanych przez UE dla zapobiegania konfliktom i propagowania demokracji; wzywa Radę i Komisję do zwiększenia linii budżetowej globalnej Europejskiej Inicjatywy na rzecz Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) w celu zwiększenia wsparcia na rzecz wyborczych misji obserwacyjnych UE, podkreśla, że wnioski wyborczych misji obserwacyjnych muszą znaleźć należyte odzwierciedlenie w formułowaniu europejskich polityk zewnętrznych;

56. kładzie nacisk na potrzebę spójnych lokalnych i krajowych strategii na rzecz rozbrojenia, demobilizacji, reintegracji i ponownego włączenia (DDRR) dla przyczynienia się do stabilizacji w sytuacjach pokonfliktowych;

57. podkreśla, że zintegrowania strategia UE dla Afryki stanowi wiążące ramy spójnej polityki Unii Europejskiej oraz jej Państw Członkowskich; jest zdania, że stosowanie art. 96 Umowy z Kotonu w stosunku do państwa partnerskiego uniemożliwia Państwom Członkowskim UE jednoczesną dalszą współpracę ze służbami policyjnymi, wojskowymi oraz innymi służbami bezpieczeństwa tego kraju lub wznowienie współpracy przed zakończeniem stosowania danych środków.

Czwartek 17 listopad 2005

Środowisko/zasoby naturalne

58. podkreśla konieczność zintensyfikowania przez UE wysiłków w zakresie walki z ogromnymi wyzwaniami środowiskowymi toczonej przez ludzi biednych, których możliwości przeżycia są niejednokrotnie całkowicie uzależnione od zasobów naturalnych;

59. z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście niedawne, choć mocno już zaległe, zobowiązania Komisji do przejścia od słów do czynów w zakresie uwzględniania problematyki środowiskowej, a także umieszczenia strategii propagowania zrównoważonego rozwoju na jednym z czołowych miejsc swojego programu działań.

Wykonanie

60. wzywa Komisję do zawarcia w strategii dla Afryki szczegółowego planu wdrożenia z wyraźnie określonymi ramami czasowymi, szczegółową listą środków i zasobów finansowych, jakie należy uruchomić (łącznie ze zobowiązaniami finansowymi Państw Członkowskich) oraz wskazaniem różnych poziomów interwencji (lokalny, krajowy, regionalny, panafrykański) i ich roli, a także wskazaniem prawdziwego wspólnego mechanizmu nadzoru służącego do oceny postępów realizacji tej strategii (angażującego Parlament Europejski i UA);

61. nalega, aby plan wykonania obejmował całą Afrykę, w tym Afrykę północną, Afrykę Subsaharyjską i Afrykę Południową, dla których w chwili obecnej istnieją odrębne instrumenty (program MEDA, Umowa z Kotonu, oraz — w odniesieniu do Afryki południowej — Porozumienie w sprawie handlu, rozwoju i współpracy oraz program na rzecz odbudowy i rozwoju (EPRD), oraz aby rozłożono odpowiedzialność na poziomie Komisji, żąda, aby Komisja wskazała w jaki sposób będzie prowadzona koordynacja i dostosowanie w celu przyczynienia się do wprowadzenia celów ustalonych dla całego kontynentu przez UA;

62. podkreśla, że sednem propozycji zawartej w wyżej wymienionym oświadczeniu Komisji jest wykonanie obecnie istniejących krajowych i lokalnych programów, wyraża też żal, że nie przedstawiono w związku z tym nowych propozycji dla poprawy ich wprowadzania w życie lub przystosowania ich celów i zaprogramowanych działań do nowych priorytetów oraz że nie zaproponowano przeprowadzenia rewizji istniejących krajowych opracowań strategicznych oraz krajowych i lokalnych programów orientacyjnych jako konsekwencji niniejszego nowego dokumentu strategicznego i nowych wydarzeń w Afryce (w szczególności utworzenia UA i jej instytucji);

63. wyraża rozczarowanie brakiem ambicji zaproponowanych ram finansowych: Komisja przewiduje jedynie możliwość uruchomienia zwiększonych środków finansowych dla „okresu po dziewiątym EFR” i nie jest skłonna do dyskusji w sprawie możliwego umorzenia zadłużenia jako środków dla uruchomienia dodatkowych funduszy dla MDG;

*
* *

64. zobowiązuje swego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi Państw Członkowskich, UA oraz AKP.

P6_TA(2005)0446

Wspólnotowa polityka rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wniosku dotyczącego wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji dotyczącej polityki Wspólnoty Europejskiej na rzecz rozwoju — „Europejski konsensus” (2004/2261(INI))

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów zatytułowany „Projekt wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie europejskiej polityki rozwoju — Konsensus Europejski” (COM(2005)0311),

— uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (CESE 1072/2005),